

ความประเสริฐและสิทธิต่างๆ ของเศาะหาบะฮ์

الإصابة في فضائل وحقوق الصحابة

< ไทย - Thai - تايلاندي >

อับดุลลอฮ์ บิน ศอลิหฺ อัล-เกาะศิรฺ

عبد الله بن صالح القصير

๙๐๙

ผู้แปล: พัยซอล อับดุลฮาดี

ผู้ตรวจทาน: ซุฟอัม อุษมาน

ترجمة: فيصل عبد الهادي

مراجعة: صافي عثمان

ความประเสริฐและสิทธิต่างๆ ของเศาะหาบะฮ์

หนึ่ง : ความหมายของเศาะหาบะฮ์

เศาะหาบะฮ์เป็นคำพหูพจน์ของคำว่า “ศอหิบ” และ “เศาะหาบีย์”

เศาะหาบีย์ คือ ผู้ที่ได้พบและศรัทธาต่อท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และเสียชีวิตในสภาพเป็นผู้ศรัทธา

ท่านอิมามอัล-บุคอรีฮ์ เราะหิมะฮุลลอฮุ กล่าวว่า “มุสลิมคนใดที่ได้คบหรือได้เห็นท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เขาก็คือเศาะหาบะฮ์ของท่าน”

กล่าวคือ การเป็นเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม นั้นมีทั้งในเชิงเฉพาะ (คุศศ) และในเชิงทั่วไป (อุมุม) ในเชิงทั่วไปนั้นครอบคลุมถึงทุกคนที่ได้พบกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และศรัทธาต่อท่าน ดังเช่นที่กล่าวกันว่า คบกันเป็นระยะเวลา 1 ปี หรือ 1 เดือน หรือชั่วขณะ ส่วนเศาะหาบะฮ์ในเชิงเฉพาะคือ คนที่มีคุณลักษณะพิเศษเหนือกว่าบุคคลอื่นๆ เพราะการคบกับท่านนบีเป็นสหายอย่างสนิทสนมกว่า และไม่มีใครได้คบท่านนบีเหมือนกับเขา

นักวิชาการหลายๆ คนกล่าวว่า บุคคลที่ได้เป็นสหายกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ย่อมประเสริฐกว่าบุคคลที่ไม่ได้เป็นสหายกับท่านโดยสิ้นเชิง และการที่พวกเขาได้คบหาเป็นสหายกับท่านนบีนั้น ในเชิงระดับขั้นนั้นย่อมเป็นเรื่องที่ดีกว่า ซึ่งเป็นสิ่งที่คนอื่นๆ ไม่อาจจะเทียบได้แม้ว่าเขาจะมีความรู้และอะมัลมากเพียงใดก็ตาม และไม่มีใครที่อาจจะบรรลุขั้นเช่นเดียวกับระดับขั้นของเศาะหาบะฮ์ได้เลย เพราะพวกเขาได้รับขั้นนั้นมาจากการเป็นสหายกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เท่านั้น

สาระ : กล่าวกันว่าจำนวนบรรดาเศาะหาบะฮ์ทั้งหมด 124,000 คน และเศาะหาบะฮ์ที่เสียชีวิตเป็นคนสุดท้ายคือ อับู อับดู-ฎุฟัยล อามิร บิน วาซิละฮ์ อัล-ลัยซีฮ์ ดังที่ท่านอิมามมุสลิมได้ยืนยันไว้ โดยเสียชีวิตในปีฮิจญ์เราะฮ์ศักราช 100 บางก็ว่าปี 110

สอง : จุดประสงค์ของการนำเสนอเรื่องเศาะหาบะฮ์ ความประเสริฐ และหน้าที่ขอประชาชาติที่มีต่อพวกเขาในหลักความเชื่อของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์ วะลญะมาอะฮ์

เมื่อพวกเขาวิจัยได้อุตริความเชื่อโดยได้กล่าวหาท่านอะลีฮ์ ท่านมูอาวียะฮ์ ท่านอัมรฺ บิน อัล-อาศ และเศาะหาบะฮ์ท่านอื่นๆ ว่าเป็นกาฟิร อันเนื่องมาจากประเด็นเหตุการณ์ “ตะหุกีม” ในขณะที่พวกเขา รอฟีฎวะฮ์ก็ได้อุตริความเชื่อโดยมีความสุดโต่งต่อท่านอะลีฮ์ เราะหิมะฮุลลอฮุอันฮุและครอบครัวของท่าน รวม

ถึงอะฮ์ลุลบัยต์บางคนจากวงศัวานของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และเศาะหาบะฮะฮ์อีกบางคน โดยปฏิเสธไม่ยอมรับเศาะหาบะฮะฮ์ที่นอกเหนือจากนั้น

กล่าวคือ โดยรวมแล้วในกลุ่มเศาะวาอิจญ์ กลุ่มรอฟีฎาะฮะฮ์ และกลุ่มอื่นๆ เช่นพวกนาศิบะฮ์ และกลุ่มสุดโต่งบางกลุ่ม ได้ดูแคลนบรรดาเศาะหาบะฮะฮ์ อีกทั้งยังด่าทอ ต่อว่า จาบจ้วง และสร้างความสงสัยในการยืนหยัดของพวกเขาในศาสนาอิสลามที่ท่านเราะฮ์ลุลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ทิ้งไว้เป็นมรดก พฤติกรรมดังกล่าวนี้เป็นเหตุให้พวกเขาปฏิเสธความประเสริฐของบรรดาเศาะหาบะฮะฮ์ หรืออ้างว่าเหล่าเศาะหาบะฮะฮ์ได้ทำในสิ่งที่ค้านกับความประเสริฐเหล่านั้นและเป็นเหตุทำให้มันไม่ชะไป จนถึงขั้นกล่าวหาว่าเศาะหาบะฮะฮ์เป็นกาไฟร อนุญาตให้ฆ่า หลังเลือดเนื้อ และริบทรัพย์สินของพวกเขาได้ ดังนั้น บรรดาปราชญ์ชาวอะฮ์ลุลสุนนะฮ์ วัลญะมาอะฮ์ จึงได้ทำหน้าที่ออกมาช่วยเหลือศาสนาของอัลลอฮุด้วยแนวทางสองประการ คือ

1. ชี้แจงความประเสริฐเศาะหาบะฮะฮ์ของท่านเราะฮ์ลุลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม สถานะของพวกเขาในอิสลาม ตำแหน่งของพวกเขาในหมู่ประชาชาติมุสลิม และความบริสุทธิ์ของพวกเขาต่อข้อครหาที่ใส่ได้โดยพวกเศาะวาอิจญ์ รอฟีฎาะฮะฮ์ และพวกบิดอะฮ์กลุ่มอื่น ๆ
2. ชี้แจงสิ่งวาญิบที่พึงปฏิบัติต่อเศาะหาบะฮะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และต่อข้อขัดแย้งระหว่างพวกเขา พร้อมทั้งตอบโต้กลุ่มบิดอะฮ์ในกรณีดังกล่าว

สาม : สถานะของเศาะหาบะฮะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม ในประชาชาติมุสลิม

ไม่มีตำแหน่งใดที่จะสูงส่งและมีเกียรติยิ่งหลังจากตำแหน่งการเป็นนบี (นบுவะฮ์) นอกจากตำแหน่งของผู้กลุ่มชนที่อัลลอฮุได้ทรงพอพระทัยให้พวกเขาได้เป็นสหายของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ผู้ซึ่งเป็นเราะฮ์ลุลลอฮุที่มีเกียรติที่สุดและเป็นนบีคนสุดท้าย และพอพระทัยให้พวกเขาได้ช่วยเหลือศาสนาของพระองค์

ในหมู่สหายของบรรดานบีทั้งหมดก่อนหน้านี้ บรรดาเศาะหาบะฮะฮ์ของท่านนบีมุหัมมัดคือสหายที่ดีที่สุดแล้ว ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«خَيْرُ النَّاسِ قَرْنِي»

ความว่า “มนุษย์ที่ดีที่สุดคือ มนุษย์ในรุ่นของฉัน”

อุละมาอ์ในหมู่ประชาชาติมุสลิมต่างเห็นพ้องกันว่า บรรดาเศาะหาบะฮะฮ์นั้นประเสริฐกว่าทุกคนที่เป็นประชาชาติมุสลิมในยุคต่อมาหลังจากพวกท่าน ทั้งในด้านความรู้ การทำความดี ความเชื่อ การเป็นสหายกับท่านเราะฮ์ลุลลอฮุ และการรุดหน้าทำความดี และไม่ต้องสงสัยเลยว่า บรรดาเศาะหาบะฮะฮ์ได้รุดหน้าในด้านความประเสริฐ ความดี ความรู้ และการงานที่ดีต่างๆ ที่ไม่มีใครสามารถไปถึงได้

เหล่าเศาะหาบะฮะฮ์คือผู้ที่รุดหน้าในการทำความดีก่อนคนอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นด้วยการศรัทธาต่ออัลลอฮุและเราะฮ์ลุลลอฮุของพระองค์ การอิญญ์เราะฮ์ฮุอพยพเพื่อศาสนา การช่วยเหลือศาสนาของอัลลอฮุ การตะวะฮ์ฮ์ เชิญชวนผู้คนสู่การศรัทธาต่ออัลลอฮุ การนิฮาดต่อสู้ในหนทางของพระองค์ การเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ปฏิเสธ

การรักดีต่อท่านเราะสูลุลลอฮ์และเชื่อปฏิบัติตามคำสั่งท่าน ก่อนที่เครื่องหมายต่างๆ ของการเป็นศาสนทูต จะแพร่หลาย ก่อนการตะอูวะฮ์ของท่านจะเริ่มเป็นที่ประจักษ์ และก่อนที่ผู้สนับสนุนท่านจะเริ่มมีความ แข็งแกร่ง หน้าซ้ำบรรดาผู้ศรัทธาก็ยังมีจำนวนน้อยนิดเมื่อเทียบกับพวกชาวคัมภีร์และพวกมุชริกีนที่ปฏิเสธ ต่อตัวท่านในตอนนั้น นอกจากนี้ บรรดาเศาะหาบะฮ์เหล่านั้นยังได้เสียสละทั้งทรัพย์สินและชีวิตเพื่อหวังใน ผลตอบแทนจากอัลลอฮ์ในสภาพแห่งความทุกข์ยากเหล่านั้น แน่แน่นอนว่า นี่เป็นสิ่งที่ไม่ว่าจะมีผู้ใดจาก ประชาชาตินี้ที่จะได้บรรลุหรือรับผลบุญเฉกเช่นเดียวกับที่เศาะหาบะฮ์ได้รับ

ท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَلَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ، ذَهَبًا مَا بَلَغَ مَدَّ أَحَدِهِمْ، وَلَا نَصِيفَهُ»

ความว่า “พวกท่านอย่าได้ด่าทอเศาะหาบะฮ์ของฉัน ทั้งนี้ หากพวกท่านบริจาคทองคำเท่าภูเขาอุหุด ผลบุญ ของมันก็ย่อมไม่เท่ากับที่พวกเขาบริจาคเพียงหนึ่งกอบมือของพวกเขา และไม่อาจจะเท่าเทียมแม้เพียง ครึ่งหนึ่งของมันก็ตาม”

ผู้ที่มีความสุขคือ ผู้ที่เจริญรอยตามแนวทางของเศาะหาบะฮ์ ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ว่า พวกเขาได้ ช่วยเหลือศาสนา อัลลอฮ์ได้ให้รากฐานของศาสนาแข็งแกร่งเนื่องด้วยพวกเขา พวกเขาได้ทำให้ผู้คนเข้ารับ อิสลามมากมาย ได้พิชิตดินแดนต่างๆ ได้ต่อสู้เพื่อหนทางของอัลลอฮ์ และพระองค์ก็ได้ทรงพอพระทัยต่อ พวกเขาแล้ว

สี่ : ความประเสริฐและความดีงามของเศาะหาบะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม

เศาะหาบะฮ์มีข้อพิเศษเหนือประชาชาติทั้งปวงคือ การเข้ารับอิสลามก่อนบุคคลอื่น ต่อสู้เพื่อเชิดชู อิสลาม และเผยแผ่อิสลามแก่ประชาชาติ พวกเขาคือบุคคลกลุ่มแรกที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะสูลของ พระองค์ พวกเขาศรัทธาต่อท่านนบีในยามที่ท่านโดดเดี่ยว ร่วมต่อสู้เคียงข้างในยามที่ท่านลำเค็ญ ร่วม เรียกร้องเชิญชวนสู่คำสั่งสอนของอัลลอฮ์ด้วยหิكمะฮ์ เสียสละชีวิตและทรัพย์สิน และอดทนต่อการเป็น ปฏิปักษ์ของทั้งคนใกล้ชิดที่สนิทสนมและคนไกลที่ไม่เคยรู้จัก

ดังนั้น พวกเขาจึงมีความประเสริฐและความดีงามมากมาย ดังต่อไปนี้

1. เป็นผู้ที่เข้ารับนับถือศาสนาอิสลามก่อนใครอื่น
2. มีความอดทนในยามวิฤติ
3. เป็นสหายเคียงข้างท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
4. อพยพพร้อมกับท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และให้ที่พักพิงแก่ท่าน
5. ช่วยเหลือและร่วมต่อสู้กับท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม
6. เป็นผู้นำด้านความรู้และการประกอบความดี
7. เผยแผ่ศาสนา

หลักฐานที่บ่งบอกถึงความประเสริฐอันยิ่งใหญ่ของบรรดาเศาะหาบะฮ์มีมากมายนัก ส่วนหนึ่งคือ ก. หลักฐานจากอัลกุรอานที่ได้สรรเสริญบรรดาเศาะหาบะฮ์ เนื่องด้วยการทำงานอันยิ่งใหญ่ที่พวกเขาได้ปฏิบัติและการมีมารยาทที่ดี อัลกุรอานยังได้ระบุถึงสัญญาที่พวกเขาจะได้รับ นั่นคือชัยชนะและความพึงพอใจจากพระผู้อภิบาลของพวกเขา

อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿ 29 ﴾ [الفتح : 29]

ความว่า “มุฮัมมัดเป็นเราะสูลของอัลลอฮ์ และบรรดาผู้อยู่ร่วมกับเขานั้นมีความห้าวหาญต่อพวกปฏิเสธศรัทธา มีความเมตตาสงสารระหว่างกัน เจ้าจะเห็นพวกเขาถูกลงและสujud ด้วยความปรารถนาต่อความโปรดปรานและความพอพระทัยจากอัลลอฮ์ สัญลักษณ์ของพวกเขาอยู่ที่ใบหน้าเนื่องจากร่องรอยของการสujud นั่นคืออุปมาของพวกเขาที่มีอยู่ในคัมภีร์เตอราต ส่วนการเปรียบเทียบพวกเขาในคัมภีร์อินญีลนั้นกล่าวว่า พวกเขาประหนึ่งเมล็ดพืชที่งอกหน่อหรือกิ่งก้านของมันออกมา แล้วทำให้มันงอกงาม แล้วมันก็เติบโตแข็งแรง และทรงตัวอยู่ได้บนลำต้นของมัน นำความปลื้มปิติมาให้แก่ผู้เพาะปลูก เพื่อที่พระองค์อัลลอฮ์จะทำให้มันเป็นเหตุให้เกิดความขឹងเคียดแก่พวกปฏิเสธศรัทธา และอัลลอฮ์ทรงสัญญากับบรรดาผู้ศรัทธาและกระทำความดีทั้งหลายในหมู่พวกเขาเหล่านั้นว่า จะได้รับการอภัยโทษและรางวัลอันใหญ่หลวง” (อัล-ฟัตห์ 29)

พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيْمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤَيِّرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحْنًا نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿ 9 ﴾ [الحشر : 9]

ความว่า “และบรรดาชาวอันศอรผู้ที่ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นครมะดีนะฮ์ และพวกเขาศรัทธาก่อนหน้าการอพยพของพวกเขาจากมกกะฮ์ พวกเขารักใคร่ผู้อพยพไปยังดินแดนของพวกเขา และจะไม่พบความต้องการหรือความอิจฉาอยู่ในทรวงอกของพวกเขาในสิ่งที่ได้รับมา พวกเขาจะให้สิทธิแก่ผู้อื่นก่อนตัวของพวกเขาเอง ถึงแม้ว่าพวกเขายังมีความต้องการมันอยู่ก็ตาม และผู้ใดขจัดความตระหนี่ที่อยู่ในตัวของเขาได้ ชนเหล่านั้นคือผู้ประสบความสำเร็จ” (อัล-หัชร์ 9)

พระองค์ตรัสอีกว่า

﴿ وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْقَوْرُ الْعَظِيمُ ﴿ 100 ﴾ [التوبة : 100]

ความว่า “บรรดาบรรพชนรุ่นแรกในหมู่ผู้อพยพ (ชาวมุฮัจญรีนจากมกกะฮ์) และในหมู่ผู้ให้ความช่วยเหลือ (ชาวอันศอรจากมะดีนะฮ์) และบรรดาผู้ดำเนินตามพวกเขาด้วยดีเสมอมานั้น อัลลอฮ์ทรงพอพระทัยในตัวพวกเขา และพวกเขาก็พอใจในพระองค์ด้วย พระองค์ทรงเตรียมสวรรค์ไว้ให้พวกเขาแล้ว ซึ่งมีแม่น้ำหลาย

สายไหลผ่านอยู่เบื้องล่าง พวกเขาจะพำนักอยู่ในนั้นตลอดกาล นั่นคือชัยชนะอันใหญ่หลวง” (อัต-เตาบะฮฺ 100)

ผู้ที่ได้รับสัญญาดังกล่าวนั้น แท้จริงอัลลอฮฺทรงยอมรู้ดีแล้วว่า พวกเขาไม่มีทางหลุดออกไปจากศาสนาอิสลามอย่างแน่นอน แต่พวกเขาจะเสียชีวิตในสภาพที่พวกเขาเป็นผู้ศรัทธา ส่วนความผิดที่พวกเขาอาจจะได้เคยกระทำไว้บ้าง พวกเขาจะไม่จมปลักอยู่กับความผิดนั้น แต่พวกเขาจะเตาบะฮฺกลับตัวและอัลลอฮฺก็ทรงตอบรับการกลับตัวของพวกเขา เนื่องจากความซื่อสัตย์ในการกลับตัวอย่างจริงจัง และเนื่องด้วยความดีงามอันมากมายและสถานะอันสูงส่งของพวกเขา

ข. หลักฐานจากสุนนะฮฺที่กล่าวถึงความประเสริฐของพวกเขา เช่น ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า

«لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَلَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ، ذَهَبًا مَا بَلَغَ مَدَّ أَحَدِهِمْ، وَلَا نَصِيفَهُ»

ความว่า “พวกท่านอย่าได้ด่าทอเศาะหาบะฮฺของฉัน ทั้งนี้ หากพวกท่านบริจาคทองคำเท่ากับภูเขาอุหุด ผลบุญของมันก็ย่อมไม่เท่ากับที่พวกเขาบริจาคเพียงหนึ่งกอบมือของพวกเขา และไม่อาจจะเท่าเทียมแม้เพียงครึ่งหนึ่งของมันก็ตาม”

ท่านกล่าวอีกว่า

«خَيْرُ الْقُرُونِ قَرْنِي الَّذِينَ بُعِثْتُ فِيهِمْ»

ความว่า “ช่วงสมัยที่ดีที่สุดคือ ช่วงสมัยของผู้คนี่ฉันได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นนบีนบีนขึ้นท่ามกลางพวกเขา”

ค. โดยรวมคือ คุณลักษณะของบรรดาผู้มีความยำเกรง ผู้ศรัทธา และผู้กระทำดี ที่อัลลอฮฺได้ตรัสไว้ในอัลกุรอานพร้อมทั้งได้ทรงสรรเสริญพวกเขา และให้สัญญาว่าจะตอบแทนพวกเขาทั้งในโลกนี้และโลกหน้านั้น บรรดาเศาะหาบะฮฺคือบุคคลแรกและดีที่สุดจากประชาชาตินี้ที่อยู่ในข่ายของคุณลักษณะดังกล่าว อีกทั้งยังมีความเหมาะสมและเปรียบพร้อมที่สุดที่จะจัดให้อยู่ในคุณลักษณะข้างต้น

ง. หลักฐานมากมายทั้งจากอัลกุรอานและหะดีษของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่กล่าวถึงความประเสริฐ ประวัติที่ดีงาม ยืนยันในความสูงเกียรติและคุณลักษณะที่สมบูรณ์ของเศาะหาบะฮฺนั้น เป็นเรื่องที่เป็นที่รู้จักกันโดยปริยายในศาสนาอิสลาม ฉะนั้น จึงไม่มีทางที่จะปฏิเสธหรือค้านด้วยการเอามาเปรียบเทียบกับคำกล่าวอ้างของกลุ่มพวกหลงผิดที่ได้ครหาเศาะหาบะฮฺ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มรอฟีฎะฮฺ เศาะวาอิจญ์ มุอตะฮิดะฮฺ คนที่อยู่ในแนวทางของพวกเขาหรือบรรดาทายาทแห่งความหลงทางและการไล่ไต่หลังเหล่านั้น

หัวข้อ : ความประเสริฐและสถานะของบรรดาเศาะหาบะฮฺแต่ละท่านนั้นมีความแตกต่างกัน

ส่วนหนึ่งจากมติเอกฉันท์ของนักวิชาการและผู้ศรัทธาคือ เศาะหาบะฮฺแต่ละท่านไม่ได้มีความประเสริฐในระดับเดียวกัน เศาะหาบะฮฺแต่ละท่านหรือเศาะหาบะฮฺบางกลุ่มมีความประเสริฐหรือสถานะที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับระยะเวลาการเข้ารับอิสลาม การอพยพ การให้ที่พักพิงอาศัย การให้ความช่วยเหลือ การร่วมต่อสู้ และการทำงานที่ได้ปฏิบัติต่อศาสนาและท่านนบี คือลัทธิลุลลอฮฺอะลยฮิวะสัลลัม

ก. โดยรวมแล้ว เศาะหาบะฮฺที่มีความประเสริฐมากที่สุดคือ ผู้ที่บริจาคทรัพย์เงินเพื่อช่วยเหลือศาสนาอิสลามและต่อสู้กับศัตรูของอิสลามก่อนทำสัญญาหุ้ดัยบียะฮฺ หรือที่อัลลอฮฺทรงเรียกว่า “ฟิทธ - การพิชิต” เศาะหาบะฮฺกลุ่มนี้จะประเสริฐกว่าคนที่มารับอิสลามและร่วมต่อสู้หลังจากการพิชิตแล้ว

พระองค์อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلِ أَوْلِيَّكَ أَعْظَمَ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدِ وَقَتْلِكَ وَكَذَلِكَ وَعَدَّ اللَّهُ الْخَيْرَ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١٠﴾ ﴾ [الحديد : 10]

ความว่า “ในหมู่พวกเจ้านั้นมีผู้บริจาคและได้ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺก่อนการพิชิตนครมักกะฮฺ ชนเหล่านั้นย่อมมีฐานะสูงกว่าบรรดาผู้บริจาคและต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺหลังจากพิชิตนครมักกะฮฺ และอัลลอฮฺทรงสัญญาความดีงาม (สวนสวรรค์) แก่ทั้งสองฝ่าย และอัลลอฮฺคือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ” (อัล-หะดีด, 10)

พวกเขาเหล่านั้นคือ ชาวมุฮาญีรีนและชาวอันศอรุที่เข้ารับอิสลามตั้งแต่แรก ๆ

ข. มีหลักฐานหลายบทที่กล่าวถึงบรรดามุฮาญีรีนก่อนบรรดาอันศอรุ เช่น อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ ﴾ [التوبة : 117]

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงอภัยโทษให้แก่ท่านนบี ชาวมุฮาญีรีน และชาวอันศอรุ” (อัล-เตาบาฮฺ 117)

และพระองค์ได้ตรัสถึงกรณีทรัพย์เชลยว่า

﴿ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْتُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٩﴾ ﴾

ความว่า “และบรรดาชาวอันศอรุผู้ที่ได้ตั้งหลักแหล่งอยู่ที่นครมะดีนะฮฺ และพวกเขาศรัทธาก่อนหน้าการอพยพของพวกเขาจากมักกะฮฺ พวกเขารักใคร่ผู้อพยพไปยังดินแดนของพวกเขา และจะไม่พบความต้องการหรือความอิจฉาอยู่ในทรวงอกของพวกเขาในสิ่งที่ได้รับมา พวกเขาจะให้สิทธิแก่ผู้อื่นก่อนตัวของพวกเขาเอง ถึงแม้ว่าพวกเขายังมีความต้องการมันอยู่ก็ตาม และผู้ใดขจัดความตระหนี่ที่อยู่ในตัวของเขาได้ ชนเหล่านั้นคือผู้ประสบความสำเร็จ” (อัล-หัจรฺ 9)

อัลลอฮฺทรงสรรเสริญทั้งชาวมุฮาญีรีนและอันศอรุ แต่พระองค์ทรงกล่าวถึงชาวมุฮาญีรีนก่อน และการกล่าวถึงก่อนย่อมหมายถึงการมีสถานะและความประเสริฐที่เหนือกว่า ทั้งนี้ เนื่องจากพวกเขาได้ละทิ้งบ้านเกิดเมืองนอน ทรัพย์สมบัติ ครอบครัว และลูกหลาน เพื่ออพยพตามคำสั่งใช้ของอัลลอฮฺและท่านนบี

คืออัลลลอฮ์จะอวยวะสลัล์ม และเพื่อรักษาศาสนา ช่วยเหลืออัลลลอฮ์และเราะฮ์ลุลของพระองค์ และเพื่อต่อสู้
ในหนทางของอัลลลอฮ์ให้ศาสนาของพระองค์สูงส่ง

ผู้ร่วมสงครามบัตรูมีความประเสริฐเหนือกว่าบุคคลอื่น

ผู้ร่วมสงครามบัตรูไม่ว่าจะเป็นชาวมุฮายญีรีนหรืออันศอรุมีความประเสริฐอย่างหนึ่ง นั่นคืออัลลลอฮ์
ได้ทรงพิเน็จพิเคราะห์พวกเขาแล้ว จากนั้นก็ตรัสว่า

«اعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ فَقَدْ عَفَرْتُ لَكُمْ»

ความว่า “พวกเจ้าจะทำอะไรก็ทำ แท้จริงข้าได้ยกโทษให้พวกเจ้าแล้ว” (มุตตะพะกุนอะลียฮ์)

พวกเขามีจำนวนทั้งหมด 310 กว่าคน ดังที่ได้ระบุในหนังสือหะดีษของอัล-บุคอรีฮ์ มุสลิม และท่าน
อื่น ๆ

ชัยคุลอิสลามอิบน์ฮุฎัยมีเยฮ์กล่าววว่า “ทั้งนี้ –วัลลลอฮ์อะอูลัม- เนื่องจากอัลลลอฮ์ทรงรู้ดีว่าพวกเขาไม่
มีทางออกจากศาสนาอิสลาม ทว่าพวกเขาจะเสียชีวิตในสภาพที่เป็นมุสลิม ส่วนความผิดที่พวกเขาได้
ปฏิบัตินั้น พระองค์จะทรงดลใจให้พวกเขารับกลับตัว ขออภัยโทษต่อพระองค์ และจะทรงให้พวกเขาได้ทำ
ความดีต่างๆ ที่พระองค์สามารถใช้เป็นเหตุลบล้างความผิดของพวกเขาได้”

ค. ผู้ร่วมสงครามอุหุด สงครามอะหฺซาบ และอื่น ๆ ที่ต้องประสบกับเคราะห์ภัย การต่อสู้ และอดทน
ย่อมมีความประเสริฐเหนือกว่าผู้ที่ไม่ได้ร่วมสงครามเหล่านั้น และความโปรดปรานของอัลลลอฮ์นั้นมหาศาล
นัก

ความประเสริฐของผู้ร่วมสนธิสัญญาญาริฏวาน

ส่วนหนึ่งจากความพิเศษที่อัลลลอฮ์ประทานให้แก่ผู้ร่วมสัตยาบัน อฺริ-ริฏวาน ในเหตุการณ์
สนธิสัญญา อัล-หุฎัยบียะฮ์ ไม่ว่าจะเป็นชาวมุฮายญีรีนหรืออันศอรุซึ่งมีจำนวน 1,400 กว่าคน คืออัลลลอฮ์ได้
ประทานความโปรดปรานแก่พวกเขา และทุกคนที่ร่วมสัตยาบันได้ตั้งมั่นในวันนั้นจะไม่เข้านรก ซึ่งมี
หลักฐานปรากฏชัดเจนในอัลกุรอานว่า

﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٥﴾﴾
ความว่า “โดยแน่นอน อัลลลอฮ์ได้โปรดปรานต่อบรรดาผู้ศรัทธา ขณะที่พวกเขาให้สัตยาบันแก่เจ้าได้ตั้งมั่น
(ที่ อัล-หุฎัยบียะฮ์) เพราะพระองค์ทรงรอบรู้ถึงสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของพวกเขา พระองค์จึงได้ประทานความ
สงบใจให้แก่พวกเขา และได้ทรงตอบแทนชัยชนะอันใกล้นี้ให้แก่พวกเขาด้วย” (อัล-ฟัตห์ 18)

และในการบันทึกของมุสลิมจากญาบิรฺ เราะฮ์ฎียัลลลอฮ์อันฮุ ท่านได้เล่าว่า ท่านนบี คืออัลลลอฮ์จะอวยวะสลัล์ม
กล่าววว่า

«لَا يَدْخُلُ النَّارَ أَحَدٌ مِّنْ بَايَعِ تَحْتَ الشَّجَرَةِ»

“ผู้ที่ร่วมสัตยาบันได้ตั้งมั่น(ในเหตุการณ์อัล-หุฎัยยะฮ์)จะไม่เข้านรกแม้แต่คนเดียว”

ทัศนะตามแนวทางของกลุ่มอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ คือ ผู้ร่วมสงครามบັดรุและร่วมสัตยาบันอรั-ริฎวานคือชาวสวรรค์ เป็นผู้รอดพ้นจากไฟนรก การยืนยันนี้เป็นการยืนยันเฉพาะเจาะจงอีกชั้นหนึ่ง เหนือไปกว่าการยืนยันว่าเศาะหาบะฮ์ทุกท่านคือชาวสวรรค์ อัลลอฮ์ตรัสว่า

﴿وَلَا وَعَدَ اللَّهُ الْخَسِرِينَ﴾

“และทั้งหมดนั้นอัลลอฮ์ได้สัญญาไว้ให้ซึ่งสิ่งที่ดีเยี่ยม” (อัน-นิสาฮ์ 95)

ความประเสริฐของเศาะหาบะฮ์ทั้งสิบที่เข้ารับข่าวดีว่าเป็นชาวสวรรค์

ความประเสริฐของเศาะหาบะฮ์ทั้งสิบท่านที่พิเศษอีกระดับหนึ่ง คือ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เจาะจงพวกเขาว่าจะได้เป็นชาวสวรรค์ พวกเขาเหล่านั้นได้แก่ อับู บักรุ, อุมัร, อุษมาน, อะลี, ฎ็อลหะฮ์ บิน อับยุดดอลฮ์, อัส-ซุบัยรฺ บิน อัล-เอาวาม, สะอูดฺ บิน อบี วักกอศ, สะอีดฺ บิน ซัยด, อับดุลเราะหฺมาน บิน เอาฟ, และอับู อับยัดะฮ์ บิน อัล-ญัรรอหฺ

ความประเสริฐของเศาะหาบะฮ์บางท่านนอกเหนือจากเศาะหาบะฮ์ทั้งสิบคน

นอกจากเศาะหาบะฮ์สิบท่านดังกล่าวแล้ว ยังมีเศาะหาบะฮ์กลุ่มหนึ่งที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้เป็นพยานว่าพวกเขาจะได้เป็นชาวสวรรค์ ได้แก่ ซาบิต บิน กิอญุสฺ บิน ซัมมาส, อุกาซะฮ์ บิน มิหฺศ็อน, อับดุลลอฮ์ บิน สะลาม, อัล-หะสัน, อัล-หุสัยนฺ, บรรดาภริยาของท่าน เป็นต้น การที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ยืนยันว่าพวกเขาเหล่านั้นจะได้เป็นชาวสวรรค์ย่อมมีความประเสริฐเหนือกว่าผู้ที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ไม่ได้กล่าวไว้

การที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เจาะจงบุคคลเหล่านั้นว่าจะเป็นชาวสวรรค์ถือเป็นส่วนหนึ่งจากหลักฐานความสัจจริงของการเป็นศาสนทูตของท่าน เพราะบุคคลที่ท่านนบีได้ยืนยัน ทั้งหมดล้วนแต่เป็นบุคคลที่ยืนหยัดอยู่ในการศรัทธากระทั่งเสียชีวิต และกลุ่มอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ก็ยืนยันว่าพวกเขาคือชาวสวรรค์ เนื่องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้รับรองเช่นนั้น การรับรองบุคคลใดบุคคลหนึ่งมีอาจใช้สติปัญญามาวิเคราะห์ แต่ขึ้นอยู่กับตัวบทหลักฐานจากบัญญัติศาสนาเท่านั้น

ความประเสริฐของบรรดาเคาะลีฟะฮ์ทั้งสี่ท่านและลำดับของพวกเขา

กลุ่มอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์มีทรรศนะที่เห็นพ้องกันว่า อัล-คุละฟ่าฮ์ อรั-รอฮิตีน มีจำนวนสี่ท่าน พวกเขาคือชาวมุฮาญีรีนที่ประเสริฐที่สุด คือประชาชาติที่ดีที่สุดหลังจากท่านนบี พวกเขาคือผู้ช่วยของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม และคือญาติของท่าน (เป็นพ่อตาและลูกเขย) แต่ละท่านมีความประเสริฐเฉพาะที่บุคคลอื่นไม่มี และไม่มีใครที่จะเทียบเท่าได้กับพวกเขาอีกแล้ว

อะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์มีทรรศนะที่เห็นพ้องดังมีรายงานหลายกระแสจากท่านอะลีและเศาะหาบะฮ์ท่านอื่นว่าประชาชาติของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่ประเสริฐที่สุดคืออับู บักรุ หลังจาก

นั่นคืออุมัร ส่วนหลังจากอุมัรนั้นใครมีความประเสริฐกว่าระหว่างอุษมานกับอะลี พวกเขามีพรรคคนที่ขัดแย้งกัน บางท่านมีพรรคนะว่า อุษมานประเสริฐกว่าอะลี บางท่านมีพรรคนะว่าอะลีประเสริฐกว่าอุษมาน และบางท่านไม่แสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้

ชัยคุลอิสลามอิบนุตัยมียะฮ์ได้ให้น้ำหนักพรรคนะแรก นั่นคืออุษมานมีความประเสริฐกว่าท่านอะลีโดยได้ให้เหตุผลดังนี้

1. มีหะดีษหลายบทที่ระบุถึงความประเสริฐของท่าน
2. บรรดาเศาะหาบะฮ์มีมติเอกฉันท์ในการคัดเลือกท่านเป็นเคาะลีฟะฮ์หลังจากอุมัร เนื่องจากท่านมีความประเสริฐกว่าในพรรคนะของพวกเขา ดังนั้น ลำดับความประเสริฐของเคาะลีฟะฮ์ทั้งสี่ จึงถือได้ว่ามีลำดับเชิงเส้นเดียวกับลำดับการเป็นเคาะลีฟะฮ์ของพวกเขา

ในการบันทึกของอัล-บุคอรีห์จากอิบนุ อุมัร เราะฎิยัลลอฮุอันฮุม่า ท่านได้เล่าว่า

«كُنَّا نَحْرِيْبُ بَيْنَ النَّاسِ فِي رَمَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَتَخَيَّرَ أَبُو بَكْرٍ، ثُمَّ عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ، ثُمَّ عُثْمَانُ بْنُ عَفَّانَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ»
 ความว่า “พวกเราได้กล่าวว่คนนั้นคนนี้ดีที่สุดในสมัยของท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام และเราได้กล่าวว่ท่านอบูบักร์ดีที่สุด หลังจากนั้นก็ท่านอุมัร และหลังจากนั้นก็ท่านอุษมาน -ขออัลลอฮุทรงพึงพอพระทัยแก่พวกเขา-”

และในการบันทึกของอบูดาวูดระบุว่า

«كُنَّا نَقُولُ وَرَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ حَيٌّ: «أَفْضَلُ أُمَّةِ النَّبِيِّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْدَهُ أَبُو بَكْرٍ، ثُمَّ عُمَرُ، ثُمَّ عُثْمَانُ، رَضِيَ اللهُ عَنْهُمْ أَجْمَعِينَ»

ความว่า “พวกเราได้กล่าวในสมัยที่ท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ยังมีชีวิตอยู่ว่ คนที่ประเสริฐที่สุดในประชาชาติของท่านนบี คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام หลังจากท่านนบีเอง คือ ท่านอบู บักร์ หลังจากนั้นคือท่านอุมัร และหลังจากนั้นคือท่านอุษมาน -ขออัลลอฮุทรงพึงพอพระทัยแก่พวกเขาทั้งหมด-”

3. พรรคนะของอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ได้ข้อยุติแล้ว โดยเห็นว่าท่านอุษมานประเสริฐกว่าท่านอะลี ดังที่ได้ให้อุษมานเป็นเคาะลีฟะฮ์ก่อนอะลี

อัลดุเราะหฺมาน บิน เอาฟู เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ กล่าวว่ “ฉันได้พิจารณาพรรคนะของผู้คน ปรากฏว่ ฉันไม่เห็นใครที่มีพรรคนะให้เอาคนอื่นแทนที่ท่านอุษมาน (หลังจากอบูบักร์และอุมัร)”

และมีสะลัฟหลายท่านได้กล่าวว่ “ใครที่เห็นว่า อุษมานไม่ได้มีความประเสริฐเหนือว่อะลี แท้จริงเขาได้จับจ้วงชาวมุฮาญิรีนและชาวอันศอร”

นี่คือหลักฐานว่ท่านอุษมานประเสริฐกว่าท่านอะลี เพราะบรรดาเศาะหาบะฮ์ได้มีมติเลือกท่านให้เป็นเคาะลีฟะฮ์หลังจากท่านอุมัร และท่านอะลีก็คือหนึ่งในผู้ให้สัตยาบันแก่ท่านอุษมาน ท่านอะลียังได้รับหน้าที่ในการเป็นผู้ดำเนินกฎหมายการลงโทษในสมัยของท่านอุษมานต่อหน้าท่านเองด้วย

การที่เศาะหาบะฮ์มีมติว่าท่านอุษมานมีความประเสริฐเหนือกว่าท่านอะลี บังชี้ว่าท่านอะลีมีความประเสริฐรองจากท่านอุษมาน และคือผู้ที่สมควรจะได้รับการแต่งตั้งเป็นเคาะลีฟะฮ์หลังจากท่านอุษมาน เพราะท่านอะลีคือผู้ที่มีความประเสริฐที่สุดในสมัยนั้น และสุดท้ายมันก็เป็นไปตามนั้นจริงๆ อัลหัมดุลิลลาฮ์

สรุปแนวทางของกลุ่มอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์เกี่ยวกับลำดับความประเสริฐของบรรดาเศาะหาบะฮ์ -หลังจากยอมรับว่าเศาะหาบะฮ์ทั้งหมดมีความประเสริฐ- คือ เศาะหาบะฮ์ที่ประเสริฐที่สุดคือ อับูบักรฺ อัศ-ซิดดีก, อุมัร อัล-ฟารูก, อุษมาน ซุนนุรียนุ, อะลี อัล-มูรตะฎอ, เศาะหาบะฮ์สิบท่านที่เหลือที่ได้รับข่าวดีว่าเป็นชาวสวรรค์, ผู้ร่วมสงครามบัตร์, ผู้ร่วมทำสัตยาบันฮัร-ริฎวาน, เศาะหาบะฮ์ที่เข้ารับอิสลามก่อนสัญญาสงบศึกอัล-หุฎัยยะฮ์, และเศาะหาบะฮ์ที่เข้ารับอิสลามหลังจากนั้น

หก : หน้าที่ของประชาชาติมุสลิมที่มีต่อบรรดาเศาะหาบะฮ์

หน้าที่ของประชาชาติที่มีต่อบรรดาเศาะหาบะฮ์ถือเป็นหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่และสำคัญยิ่ง ส่วนหนึ่งจากหน้าที่นั้นคือ

1. ยอมรับในความประเสริฐของพวกเขา หัวใจต้องบริสุทธิ์จากความเคียดแค้นหรือเกลียดชังพวกเขา
2. รักและสรรเสริญพวกเขา เนื่องด้วยการเข้ารับอิสลามก่อน ความประเสริฐ และทำความดีมากมายของพวกเขา อีกทั้งต้องสอนให้ประชาชาติรักพวกเขา
3. รับความรู้จากพวกเขาและเอาพวกเขาเป็นแบบอย่างในด้านความรู้ การปฏิบัติ การเผยแพร่ การสั่งใช้ให้ความดี ห้ามปรามการทำชั่ว การปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ความห้าวหาญต่อศัตรู เพราะพวกเขาคือผู้ที่รู้ความหมายพระดำรัสของอัลลอฮ์และสุนนะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม มากที่สุด เป็นผู้ปฏิบัติตามอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม อย่างถูกต้องที่สุด เป็นผู้ตักเตือนประชาชาติด้วยความหวังดีและจริงใจอย่างสมบูรณ์ที่สุด และเป็นผู้ที่ออกห่างจากอารมณ์ใฝ่ต่ำและอุตริกรรมมากที่สุด
4. ขอวิงวอนต่ออัลลอฮ์ให้ประทานความเมตตาและอภัยโทษแก่พวกเขา ทั้งนี้เพื่อปฏิบัติตามคำตรัสของพระองค์ที่ว่า

﴿ وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٥﴾ ﴾ [الحشر: 10]

ความว่า “และบรรดาผู้ที่มาหลังจากพวกเขา ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ได้โปรดอภัยให้แก่เราและพี่น้องของเราผู้ซึ่งได้ศรัทธาก่อนหน้าเรา และขอพระองค์อย่าได้ให้มีการเคียดแค้นเกิดขึ้นในหัวใจของเราต่อบรรดาผู้ศรัทธา ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัล-หัจซฺ 10)

5. ไม่ก้าวล่วงในประเด็นที่พวกเขามีข้อขัดแย้งกัน และเชื่อว่าความขัดแย้งนั้นมาจากการที่พวกเขาได้ใช้การวินิจฉัยแล้ว หากสิ่งที่พวกเขาวินิจฉัยนั้นถูก พวกเขาจะได้รับสองผลบุญ และหากผิดก็ได้รับหนึ่งผลบุญ ความผิดของพวกเขาจะได้รับการอภัยเนื่องจากมาจากการวินิจฉัยดังกล่าว

6. ฟังระวังข่าวลือที่พุดถึงเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี คืออัลลิลลอฮุอะลียฮิวะสลัลัม เพราะโดยรวมแล้วมักจะเป็นเรื่องเท็จที่ถูกก่อกำขึ้นมาจากกลุ่มที่ตามอารมณ์ มีความสุดโต่ง และคลั่งพรอคพวก ส่วนบางเรื่องนี้อาจจะมีรายงานยืนยันจริงโดยผิวเผิน ก็ให้จะรู้ว่ามันมีสาเหตุที่มาหรือข้ออธิบายอย่างไร ซึ่งการเผยแพร่เรื่องดังกล่าวอาจเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเคียดแค้นและกล่าวร้าย อีกทั้งยังเป็นสาเหตุให้เกิดความเกลียดชังและตำหนิพวกเขา ซึ่งดังกล่าวนี้ เป็นส่วนหนึ่งของบาปใหญ่และสาเหตุของความโกรธกริ้วของอัลลลอฮ์ ผู้ทรงล่วงรู้สิ่งเร้นลับ

7. ต้องเชื่อว่าการด่าทอเศาะหาบะฮ์หรือคนใดคนหนึ่งจากพวกเขาเป็นสิ่งต้องห้าม ส่วนการสาปแช่งพวกเขานั้นเป็นสิ่งต้องห้ามที่ร้ายแรงกว่า เพราะการกระทำดังกล่าวถือเป็นการไม่เชื่อในคำสอนของอัลลลอฮ์ที่ได้ทรงสรรเสริญและสัญญาจะตอบแทนสวนสวรรค์ให้พวกเขา และถือเป็นการเสียมารยาทต่อท่านนบี คืออัลลิลลอฮุอะลียฮิวะสลัลัม ที่ได้ห้ามมิให้ด่าทอพวกเขา มันยังเป็นการอธรรมและละเมิดพวกเขา เพราะพวกเขาคือบรรดาบุคคลพิเศษที่อัลลลอฮ์ทรงรักมากที่สุดถัดจากบรรดานบีและเราะสุล

พระองค์ตรัสว่า

﴿ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ۝٥٨ ﴾

ความว่า “และบรรดาผู้กล่าวร้ายแก่ผู้ศรัทธาชายและผู้ศรัทธาหญิงในสิ่งที่พวกเขาไม่ได้กระทำ แน่อนพวกเขาได้แบกการกล่าวร้ายและบาปอันชัดแจ้งไว้แล้ว” (อัล-อะหฺซาบ 58)

และในหะดีษกุดสีบ์บทหนึ่ง พระองค์อัลลลอฮ์ตรัสว่า

«مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنَنَّهُ بِالْحَرْبِ ..»

ความว่า “ใครก็ตามที่ละเมิดผู้ที่ข้ารัก แท้จริงข้าได้ประกาศสงครามกับเขา”

เจ็ด : บรรดาเศาะหาบะฮ์ล้วนเป็นผู้มีคุณธรรม

บรรดาเศาะหาบะฮ์คือบุคคลที่อัลลลอฮ์ทรงหมายถึงในอายะฮ์

﴿ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ ﴾ [آل عمران : 110]

ความว่า “พวกท่านคือประชาชาติที่ดีเลิศ ซึ่งถูกอุบัติขึ้นเพื่อมนุษยชาติ” (อาล อิมรอน 110)

และ

﴿ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ ﴾ [البقرة : 143]

ความว่า “และในท่านเองเดียวกัน เราได้ให้พวกเจ้าเป็นประชาชาติสายกลาง เพื่อพวกเจ้าจะได้เป็นสักขีพยานแก่มนุษยทั้งหลาย” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ 143)

เศาะหาบะฮ์คือบุคคลแรกสุด ประเสริฐสุด และมีความชอบธรรมที่สุดที่จะเข้าไปในข่ายของอายะฮ์นี้ และมีรายงานที่ถูกต้องจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ว่า บรรดาเศาะหาบะฮ์นั้นคือกลุ่มชนที่ประเสริฐที่สุดของประชาชาตินี้ คือมนุษย์ที่ดีที่สุดในวันกิยามะฮ์คือกลุ่มชนที่เต็มเต็มเจ็ดสิบประชาชาติ พวกเขาคือประชาชาติที่ดีที่สุด มีเกียรติที่สุด ณ อัลลอฮ์ อัชชะวะญัด ด้วยบทหลักฐานทั้งจากอัลกุรอานและหะดีษของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่เกี่ยวข้องกับความประเสริฐ การสรรเสริญต่อเศาะหาบะฮ์ และการสัญญาที่จะมอบผลตอบแทนและผลบุญอันมากมายนั้นมากมายเหลือเกิน

ใครก็ตามที่ได้ศึกษาประวัติและไคร่ครวญสภาพของพวกเขา ด้วยบทหลักฐานต่างๆ ที่พูดถึงพวกเขา ไม่ว่าจะในด้านการเผยแผ่ศาสนา การต่อสู้เพื่อหนทางของอัลลอฮ์ การเสียสละตัวเองและทรัพย์สินเพื่อหนทางของพระองค์เพื่อให้ศาสนาของพระองค์สูงส่ง เพื่อช่วยเหลือเราะฮ์ลุลลอฮ์ และเพื่อให้ศาสนาอิสลามเป็นที่ประจักษ์ กอปรกับการศรัทธาและความสัจจริงที่พวกเขามีต่ออัลลอฮ์ ความกระตือรือร้นในการแสวงหาความดีและความรู้ที่ยังประโยชน์ อีกทั้งการไม่รีรอในการกระทำความดี และอื่นๆ อีกมากมายจากคุณลักษณะที่ดั่งงามของพวกเขาแล้ว จะรู้อย่างมั่นใจว่า พวกเขาคือประชาชาติที่ดีสุดหลังจากบรรดานบีและเราะฮ์ลุลลอฮ์ พวกเขาคือผู้มีความรู้ สติปัญญา และศาสนาที่ดีที่สุด พวกเขาคือผู้ดำรงอยู่ในทางนำที่เที่ยงตรง และไม่เคยมีและไม่มีวันที่จะมีกลุ่มชนที่มีลักษณะเหมือนพวกเขาอีก

ด้วยเหตุนี้ กลุ่มอะฮ์ลุสสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ จึงเห็นพ้องต้องกันว่า บรรดาเศาะหาบะฮ์ทุกคนล้วนแต่เป็นบุคคลที่มีคุณธรรมและศีลธรรมโดยไม่จำเป็นต้องตรวจสอบ เนื่องจากมีด้วยบทหลักฐานทั้งจากอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ที่กล่าวถึงความบริสุทธิ์ ได้สรรเสริญ และระบุถึงความดีงาม ความเป็นสายกลาง ความสัจจริง และคุณลักษณะอื่นๆ ที่เป็นข้อพิเศษและความประเสริฐของพวกเขา ดังนั้น อย่าได้ละทิ้งความรู้ที่ชัดเจนแน่นอนนี้แล้วหันไปเชื่อข้อเคลือบแคลงสงสัยหรือมีความชัดเจนว่าเป็นเรื่องโกหก ซึ่งอุปโลกน์ขึ้นมาโดยพวกที่ตามอารมณ์ตัวเอง พวกอวิชชา หรือศัตรูอิสลาม

ส่วนที่มีรายงานเกี่ยวกับข้อบกพร่องของพวกเขา นั้น อาจแบ่งได้ดังนี้

1. เป็นเรื่องราวที่ถูกอุปโลกน์ขึ้นมาทั้งหมด
2. เป็นเรื่องราวที่ถูกดัดแปลง ไม่ว่าจะด้วยการเพิ่มเนื้อหาหรือตัดทอน ซึ่งเป็นผลให้ภาพลักษณ์ดูเสียหายและจางจืด
3. เป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง แต่อยู่ในข่ายประเด็นการวินิจฉัยที่อนุญาต ซึ่งหากวินิจฉัยถูกเขาจะได้รับสองผลบุญ และหากผิดก็จะได้หนึ่งผลบุญ ส่วนความผิดนั้นจะได้รับการอภัยโทษ

ดังนั้น เรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับบรรดาเศาะหาบะฮ์ หากเป็นเรื่องจริงแล้วก็เนื่องมาจากการวินิจฉัยของพวกเขา ซึ่งพวกเขาจะได้รับการอภัยและได้รับผลบุญทั้งสองกรณี

ด้วยเหตุนี้ กลุ่มชนผู้อยู่ในสัจธรรมที่เป็นอุละมาอ์ที่น่าเชื่อถือและยอมรับจึงเห็นพ้องกันว่า การเป็นพยานและการรายงานของเศาะหาบะฮ์นั้นเป็นที่ยอมรับ พวกเขาล้วนเป็นบุคคลที่มีอะดะละฮ์หรือคุณธรรม

จำเป็นที่จักต้องชื่นชมพวกเขาทั้งหมด การด่าทอเป็นที่ต้องห้าม จำเป็นที่จะต้องเชื่อว่าพวกเขาคือประชาชาติที่ประเสริฐที่สุดหลังจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม

ท่านอบู ชูรอซะฮ์ ได้กล่าวว่า “หากท่านพบว่ามิมีใครที่ดูแคลนเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม คนใดคนหนึ่ง ท่านจงรู้เถิดว่า เขาคือ *ซินดีก* (พวกหลงทาง)”

ทั้งนี้ เพราะอัลกุรอานคือสัจธรรม เราะฮ์สุลุลลอฮ์ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม คือสัจธรรม และสิ่งที่ทั้งสองประการนำมาเสนอคือสัจธรรม ไม่มีใครรายงานข้อมูลจากสองแหล่งนี้นอกจากบรรดาเศาะหาบะฮ์ ดังนั้น ใครก็ตามที่ตำหนิพวกเขา แท้จริง ลึกลับ แล้วเขาไม่ได้ต้องการอะไรนอกจากต้องการทำลายอัลกุรอานและสุนนะฮ์นั่นเอง

การด่าทอเศาะหาบะฮ์และหุก่ม

การด่าทอเศาะหาบะฮ์มีกรณีต่างๆ ดังนี้

1. การด่าทอเศาะหาบะฮ์คนใดคนหนึ่งอย่างเจาะจง ที่มีตัวบทจากอัลกุรอานหรือหะดีษของท่านนบีที่ถูกต้องยืนยันถึงความประเสริฐของเขาหรือเป็นคนพิเศษที่ใกล้ชิดของท่านนบี เช่นอบู บักรุ, อาอิชะฮ์ และบรรดาภรรยาของท่านนบี การด่าทอพวกเขาในกรณีนี้ ถือเป็นกาปฏิบัติเสศร์ททา(กัฟรุ)และหลุดพ้นออกจากศาสนาอิสลาม และจำเป็นต้องประหารชีวิตเมื่อได้ชี้แจงแก่เขาแต่ยังดื้อดึงอยู่อีก

2. การด่าทอเนื่องจากเชื่อว่าเศาะหาบะฮ์ส่วนใหญ่เป็นผู้ปฏิบัติเสศร์ททา หรือเชื่อว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นผู้กระทำผิด(ฟาลิ) ดังเช่นความเชื่อของพวกกรอฟีฏวะฮ์ กรณีนี้ ถือเป็นกัฟรุเช่นกัน เนื่องจากถือว่าการปฏิบัติเสศร์ททาและเราะฮ์สุลของพระองค์ที่ได้สรรเสริญและพึงพอใจพวกเขา หนาซ้ำ หากมีคนที่ยืนยันว่าความเชื่อเช่นนั้นเป็นการปฏิบัติเสศร์ททาหรือไม่ เขาผู้นั้นก็ถือเป็นผู้ปฏิบัติเสศร์ททาเช่นกัน เพราะโดยนัยแล้วเขากำลังเชื่อว่าเศาะหาบะฮ์ผู้รายงานอัลกุรอานและหะดีษของท่านนบีนั้นเป็นผู้ปฏิบัติเสศร์ททาหรือเป็นคนโศคนั่นเอง

3. การด่าทอพวกเขาด้วยการสาปแช่งหรือดูแคลน กรณีนี้มีสองทัศนะ ตามทัศนะที่ระบุว่าไม่ได้เป็นผู้ปฏิบัติเสศร์ททานั้น บุคคลนั้นต้องได้รับการตักเตือนหรือจำคุกตลอดชีวิตหรือกลับเนื้อกลับตัวจากคำพุดที่ได้กล่าวไว้ และต้องยอมรับว่าตัวเองพุดโกหกและกระทำการสิ่งที่ไม่ดีร้ายแรงต่อเศาะหาบะฮ์

4. ด่าทอพวกเขาในประเด็นที่ไม่เกี่ยวข้องกับศาสนา เช่น ชี้ขาด ตระหนี่ชี้เหนียว กรณีนี้ ไม่ถือว่าเป็นผู้ปฏิบัติเสศร์ททา แต่ต้องได้รับการลงโทษ ท่านชัยคุลอิสลามอิบนุนุฎัยมียะฮ์ได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัศ-ศอริม อัล-มัศลูล โดยอ้างจากอิมามอะหมัดว่า "ไม่อนุญาตให้ใครกล่าวถึงชื่อเสียงของพวกเขา ตำหนิข้อบกพร่อง หรือดูแคลนพวกเขา ผู้ที่กระทำเช่นนั้นต้องได้รับการตักเตือน หากเขากลับตัวก็ให้ปล่อยไป แต่หากยังดื้อดึงก็ให้จับขังกระขังยอมกลับตัว"

แปด : บทสรุปแนวทางของ อะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺ ต่อเศาะหาบะฮ์

1 .มีความรักต่อบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี คือลัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม เพราะการรักพวกเขา คือสัญลักษณ์ของการศรัทธา และการเกลียดชังพวกเขาคือสัญลักษณ์ของนิฟาก ดังที่ท่านนบี คือลัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวไว้ในหะดีษบทหนึ่งที่เศาะหีหฺว่า

«آيَةُ الْإِيمَانِ حُبُّ الْأَنْصَارِ، وَآيَةُ التَّفَاقُقِ بُغْضُ الْأَنْصَارِ»

ความว่า “สัญลักษณ์ของการมีศรัทธาคือการรักชาวอันศอรฺ และสัญลักษณ์ของนิฟาก (มีหัวใจลับกลอก) คือการเกลียดชาวอันศอรฺ”

และท่านนบี คือลัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้พูดถึงเศาะหาบะฮ์ชาวอันศอรฺอีกว่า

«لَا يُحِبُّهُمْ إِلَّا مُؤْمِنٌ، وَلَا يُبْغِضُهُمْ إِلَّا مُتَافِقٌ»

ความว่า “ไม่มีใครรักพวกเขานอกจากผู้ศรัทธา และไม่มีใครเกลียดชังพวกเขาจากมุนาฟิก”

ที่กล่าวมาข้างต้นคือความรักต่อชาวอันศอรฺ ซึ่งยิ่งใหญ่ขนาดนี้ และแน่นอนว่าความรักที่ต้องมีต่อเศาะหาบะฮ์ชาวมุฮายญีรีย่อมต้องยิ่งใหญ่กว่าอีก เพราะชาวมุฮายญีรียโดยรวมแล้วประเสริฐกว่าชาวอันศอรฺ เพราะเป็นบุคคลแรกๆ ที่เข้ารับอิสลาม อิญาเราะฮ์ และช่วยเหลือท่านนบี คือลัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม หลักฐานมากมายที่กล่าวถึงชาวมุฮายญีรีย่นำหน้าชาวอันศอรฺ เป็นเครื่องหมายแสดงถึงความประเสริฐ ความพอพระทัยของอัลลอฮฺ และผลตอบแทนอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงตระเตรียมไว้ให้ของชาวมุฮายญีรียและชาวอันศอรฺทั้งหมด

2. หัวใจของ อะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺ จะปราศจากความเคียดแค้นต่อเศาะหาบะฮ์ของท่านนบี คือลัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ไม่ว่าใครคนใดคนหนึ่งก็ตาม ทั้งนี้ เพื่อให้บรรลุตามพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

﴿وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ ﴿10﴾﴾ [الحشر: 10]

ความว่า “และบรรดาผู้ที่มาหลังจากพวกเขา ได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา ได้โปรดอภัยให้แก่เราและพี่น้องของเราผู้ซึ่งได้ศรัทธาก่อนหน้าเรา และขอพระองค์อย่าได้ให้มีการเคียดแค้นเกิดขึ้นในหัวใจของเราต่อบรรดาผู้ศรัทธา ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ท่านเป็นผู้ทรงเอ็นดู ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัล-หัชร์ 10)

3. วาจาของ อะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺ จะไม่พูดถึงเศาะหาบะฮ์คนใดคนหนึ่งเว้นแต่ความดีงาม ชมเชย และยืนยันในความประเสริฐของพวกเขา ท่านนบี คือลัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้ปกป้องเกียรติของพวกเขา ท่านได้กล่าวว่า

«لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَلَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ، دَهَبًا مَا بَلَغَ مَدَّ أَحَدِهِمْ، وَلَا نَصِيفَهُ»

ความว่า “พวกท่านอย่าได้ด่าทอเศาะหาบะฮฺของฉัน ทั้งนี้ หากพวกท่านบริจาคทองคำเท่าภูเขาอุหุด ผลบุญของมันก็ย่อมไม่เท่ากับที่พวกเขาบริจาคเพียงหนึ่งกอบมือของพวกเขา และไม่อาจจะเท่าเทียมแม้เพียงครึ่งหนึ่งของมันก็ตาม”

หะดีษบทนี้ระบุชัดเจนว่าการด่าทอเศาะหาบะฮฺเป็นที่ต้องห้าม ดังนั้น การสาปแช่งพวกเขาจึงเป็นที่ห้ามยิ่งกว่า และทั้งสองประการเป็นส่วนหนึ่งจากบาปใหญ่

ในหะดีษเศาะฮีหฺบทหนึ่งได้ระบุว่า ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม ได้กล่าวว่า

«لَعْنُ الْمُؤْمِنِ كَقَتْلِهِ»

ความว่า “การสาปแช่งผู้ศรัทธาเสมือนการฆ่าเขา”

และท่านได้กล่าวอีกว่า

«اللَّهُ فِي أَصْحَابِي، لَا تَتَّخِذُوهُمْ غَرَضًا بَعْدِي، فَمَنْ أَحَبَّهُمْ فَبِحَبِّي أَحَبَّهُمْ، وَمَنْ أَبْغَضَهُمْ فَبِبُغْضِي أَبْغَضَهُمْ، وَمَنْ آذَانِي قَدْ آذَانِي، وَمَنْ آذَى آذَى اللَّهِ، وَمَنْ آذَى اللَّهَ فَيُوشِكُ أَنْ يَأْخُذَهُ»

ความว่า “จงเกรงกลัวอัลลอฮฺ จงเกรงกลัวอัลลอฮฺในเรื่องเศาะหาบะฮฺของฉัน พวกท่านอย่าได้กล่าวหาโจมตีพวกเขาหลังจากฉันเสียชีวิตไปแล้ว ใครที่รักเศาะหาบะฮฺของฉันแสดงว่าเขาได้รักเพราะความรักที่เขามีต่อฉัน และใครที่เกลียดพวกเขาแสดงว่าเขาได้เกลียดเพราะความเกลียดของเขาที่มีต่อฉัน ใครที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่พวกเขา ก็เสมือนสร้างความเดือดร้อนให้แก่ฉันด้วย และใครสร้างความเดือดร้อนให้แก่ฉัน ก็เสมือนสร้างความเดือดร้อนให้แก่อัลลอฮฺด้วย ผู้ใดที่สร้างความเดือดร้อนกับอัลลอฮฺก็ควรแล้วที่พระองค์จะทรงลงโทษเขา”

สิทธิของเศาะหาบะฮฺเหนือประชาชาติมุสลิมนั้นยิ่งใหญ่ยิ่งนัก พวกเขาคือประชาชาติที่ดีเลิศยิ่งกว่านั้น พวกเขาคือกลุ่มชนที่ประเสริฐที่สุดหลังจากบรรดานบีและเราะสูล

ขอพรอันประเสริฐจงมีแด่บรรดานบีและเราะสูล และพระองค์ทรงพอพระทัยบรรดาเศาะหาบะฮฺด้วยเถิด

4. อะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺไม่ได้มีความเชื่อว่าเศาะหาบะฮฺคนใดคนหนึ่งเป็นมะอูศุมหรือเป็นคนปลอดบาป ทั้งชนกลุ่มแรกที่เข้ารับอิสลามหรือบุคคลอื่นจากนี้ที่ได้พบกับท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม แต่ตามความเชื่อของอะฮฺลุสสุนนะฮฺคือ พวกเขาอาจกระทำบาป ทั้งบาปเล็กและบาปใหญ่ แต่อัลลอฮฺทรงอภัยโทษแก่พวกเขา เนื่องจาก

4.1 การเตาบัต และการยกฐานะของพวกเขาด้วยการเตาบัต

4.2 อภัยโทษด้วยคุณงามความดีต่างๆ ที่พวกเขาได้กระทำและลบล้างความผิดได้ อัลลอฮฺตรัสว่า

﴿وَالَّذِي جَاءَ بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهِ أُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿33﴾﴾ [الزمر : 33]

ความว่า “ผู้ที่นำความจริงมาและเขาได้เชื่อมั่นความจริงนั้น ชนเหล่านี้แหละคือบรรดาผู้ยำเกรง” (อัล-ฮุมร 33)

พวกเขาคือประชาชาติที่มีความสัจจริงที่สุดในการศรัทธาและเชื่อต่อท่านนบี คืออัลลลอฮ์ สุอะลัยฮิวะสสลัม คือกลุ่มชนแรกๆ ที่เข้ารับอิสลาม และคือกลุ่มชนที่มีความประเสริฐมากมาย ซึ่งเป็นงานที่จะลบล้างความผิดต่างๆ ได้ หากว่าพวกเขากระทำผิดจริง

4.3 พวกเขาได้รับการอภัยโทษบาปซึ่งไม่มีใครหลังจากพวกเขาที่จะได้รับการอภัยโทษ เสมือนพวกเขา ดังที่ท่านนบี คืออัลลลอฮ์ สุอะลัยฮิวะสสลัม ได้กล่าวว่าพวกเขาคือกลุ่มชนที่อยู่ในศตวรรษที่ดีที่สุด และการบริจาคทองคำเพียงกอบเดียวของพวกเขาดีกว่าการบริจาคทองคำเท่าภูเขาหูดของกลุ่มชนหลังจากพวกเขา

4.4 เมื่อคนใดคนหนึ่งในหมู่พวกเขาได้กระทำผิด แน่แน่นอนว่าเขาย่อมต้องเตาบัตตัว เพราะพวกเขาคือกลุ่มชนที่มีความเกรงกลัวต่ออัลลลอฮ์มากที่สุด และมีความริบเร่งสู่การกลับเนื้อกลับตัวและหาสาเหตุเพื่อจะได้รับการอภัยโทษ และห่างไกลจากการต้อตั้ง

4.5 พวกเขามีความประเสริฐมากมายที่ได้เข้ารับอิสลามเป็นกลุ่มชนแรกและมีความดีอย่างล้นหลามซึ่งเป็นสิ่งที่ยัลลอฮ์ได้ให้พวกเขา และอัลลลอฮ์ก็ทรงทดสอบพวกเขาด้วยความทุกข์ยากต่างๆ ที่เป็นเหตุให้พระองค์อภัยโทษให้

4.6 และพวกเขาเป็นบุคคลที่มีสิทธิมากที่สุดที่จะได้รับชะฟาอะฮ์ (ความช่วยเหลือในวันกิยามะฮ์) จากท่านนบี และสาเหตุอื่นๆ ที่จะทำให้ได้รับการอภัยโทษ

หากการอภัยโทษข้างต้นคือการอภัยจากบาปที่ได้เกิดขึ้นจริง แล้วนับประสาอะไรกับความผิดพลาดที่เกิดจากการวินิจฉัยที่มีผลบุญเป็นการตอบแทน นั่นคือเมื่อวินิจฉัยถูกได้รับสองผลบุญ คือผลบุญจากการวินิจฉัยและผลบุญจากความถูกต้อง และหากผิดก็จะได้รับหนึ่งผลบุญ เป็นผลบุญจากการวินิจฉัย ส่วนความผิดจะได้รับการอภัย

5. ด้วยเหตุนี้ อะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ จึงมีทัศนะที่เอกฉันท์ว่าจำเป็นต้องนั่งเจียบ ไม่ยุ่งย่ามในประเด็นพิตนะฮ์ที่เกิดขึ้นระหว่างเศาะหาบะฮ์หลังจากเหตุการณ์ที่ท่านอุษมานถูกสังหาร แต่เราต้องเสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกับขอภัยโทษต่ออัลลลอฮ์ให้แก่ผู้เสียชีวิตจากทุกฝ่ายและวิงวอนให้อัลลลอฮ์ประทานความเมตตาแก่พวกเขา

ชาวสะลัฟบางคน เมื่อมีคนถามเกี่ยวกับเหตุการณ์สู้รบระหว่างเศาะหาบะฮ์ เขาจะตอบว่า นั่นเป็นเลือดเนื้อที่อัลลลอฮ์ไม่ได้ทำให้มือของเราต้องพลอยแปดเปื้อน ฉะนั้น เราก็อย่าได้ให้ลิ้น(วาจา)ของเราต้องไปแปดเปื้อนมันด้วยเลย จากนั้นเขาก็อ่านอายะฮ์ที่ว่า

﴿ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴾ [البقرة: 134]

ความว่า “เหล่านั้นคือประชาชาติที่ล่วงลับไปแล้ว พวกเขาจะได้รับผลตอบแทนจากสิ่งที่ได้ชวนขวายเป็น และพวกเจ้าก็จะได้รับผลตอบแทนจากสิ่งที่เจ้าได้ชวนขวายเป็นเช่นกัน และพวกเจ้าจะไม่ถูกสอบถามจากสิ่งที่พวกเขาได้กระทำ” (อัล-บะเกาะเราะฮ์ 134)

ดังนั้น จำเป็นที่เราต้องดูแลรักษาความประเสริฐของเศาะหาบะฮ์ ยอมรับว่าพวกเขาคือชนกลุ่มแรกที่เข้ารับอิสลาม เผยแพร่คัมภีร์ของพวกเขามา และเชื่อว่าพวกเขาทุกคนได้ใช้การวินิจฉัยและไม่ได้เจตนากระทำผิด ใครที่วินิจฉัยถูกต้องก็ได้รับสองผลบุญ หากผิดก็ได้รับหนึ่งผลบุญ ส่วนความผิดจะได้รับการอภัยจากอัลลอฮ์

อนึ่ง หะดีษต่างๆ ที่กล่าวถึงสิ่งไม่ดีของพวกเขา ส่วนมากเป็นหะดีษที่ไม่จริง บางส่วนก็ถูกตัดทอนหรือเพิ่มเติมจากเดิมจนความหมายเปลี่ยนไป ที่ถูกต้องคือ พวกเขาได้รับการอภัยจากความผิดพลาดเพราะพวกเขาไม่มีความตั้งใจ อีกทั้ง ความผิดที่ได้รับการตำหนิจากบางคนในหมู่พวกเขานั้น เพียงนิดเดียวเท่านั้น มันจะถูกกลบท่ามกลางความประเสริฐและความดีอันมากมายของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นการศรัทธาต่ออัลลอฮ์และเราะสูลของพระองค์ การอพยพ การให้ความช่วยเหลือ การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ ความรู้ และการปฏิบัติ ใครก็ตามที่พิจารณาด้วยความรู้จริงเกี่ยวกับชีวประวัติและความโปรดปรานที่อัลลอฮ์ได้ทรงประทานให้พวกเขา เขาจะประจักษ์อย่างแจ่มแจ้งว่า เศาะหาบะฮ์คือประชาชาติที่ประเสริฐที่สุดหลังจากบรรดานบีและบรรดาเราะสูล ไม่มีใครเหมือนพวกเขาทั้งในประชาตีก่อนหน้านี้และประชาชาติหลังจากพวกเขา พวกเขาคือกลุ่มชนอันบริสุทธิ์ของประชาชาติในบิหมัมมัดนี ซึ่งเป็นประชาชาติที่ประเสริฐและมีเกียรติมากที่สุด ณ อัลลอฮ์

ข้อพึงจำ :

การชี้แจงข้อผิดพลาดของเศาะหาบะฮ์ ไม่ได้เป็นการประจาน แต่เป็นหน้าที่ที่จำเป็นและเป็นการตักเตือนที่จริงใจแก่ประชาชาติ ทั้งนี้ บรรดาผู้รู้และผู้ศรัทธานั้น ไม่มีความเชื่อว่าบรรดาเศาะหาบะฮ์เป็นผู้บริสุทธิ์ไม่มีบาป และไม่ได้เชื่อว่าพวกท่านเป็นคนบาปโดยสิ้นเชิง ในขณะที่พวกบิดอะฮ์ที่หลงทางจะมีความเชื่อว่าถ้าผิดก็ต้องบาป ความผิดและบาปเป็นสิ่งที่คู่กันแยกกันไม่ได้ ดังนั้น จึงเห็นได้ว่า กลุ่มอะฮ์ลุลสุนนะฮ์วัลญะมาอะฮ์ จะอยู่บนสายกลางในประเด็นเศาะหาบะฮ์ กล่าวคือ อยู่กึ่งกลางระหว่างกลุ่มที่สุดโต่งที่มีความเชื่อว่าเศาะหาบะฮ์มะอูคুম และกลุ่มที่กล่าวหาว่าพวกท่านเป็นผู้มีบาปเนื่องจากข้อผิดพลาด

สาระประโยชน์ : การรับรองบุคคลใดบุคคลหนึ่งว่าเป็นชาวสวรรค์หรือฆวนรอก

ดังที่อะฮ์ลุลสุนนะฮ์ได้ยืนยันความประเสริฐของเศาะหาบะฮ์บางท่าน เศาะหาบะฮ์บางกลุ่มและเศาะหาบะฮ์โดยรวมทั้งหมด ตามหลักฐานยืนยันจากอัลกุรอานและสุนนะฮ์ของท่านนบี คืออัลลิลลอฮ์อะลยฮิวะสส์ลัม แต่กระนั้น พวกเขาไม่ยืนยันปัจเจกบุคคลว่าเป็นชาวสวรรค์หรือฆวนรอกนอกจากบุคคลที่อัลลอฮ์และเราะสูล คืออัลลิลลอฮ์อะลยฮิวะสส์ลัม ได้ระบุไว้เท่านั้น เนื่องจากการยืนยันบุคคลว่าเป็นชาวสวรรค์หรือฆวนรอกนั้นมิอาจใช้สติปัญญาพิเคราะห์ได้ เพราะมันเป็นสิ่งเร้นลับ ขึ้นอยู่กับวะฮีย์จากอัลลอฮ์

เท่านั้น ดังนั้น ผู้ใดก็ตามที่วะหฺยูจากอัลลอฮ์ได้ยืนยันไว้ประการใด บรรดามุสลิมก็จะยืนยันเช่นนั้น และบุคคลใดที่วะหฺยูไม่ได้ยืนยันไว้ พวกเขาจะไม่ยืนยัน และเนื่องจากการยืนยันของท่านบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ก็ถือเป็นการกล่าวประกาศจากอัลลอฮ์เช่นเดียวกัน ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۗ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۗ ﴾ [النجم: 4-3]

ความว่า “และเขาไม่ได้พูดตามอารมณ์ สิ่งที่เขาพูดมิใช่อื่นใดเว้นแต่คือวะหฺยูที่ถูกประทานลงมา” (อัน-นัจญุม 3-4)

ชาว อะฮฺลุสสุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺ จะหวังว่าผู้กระทำความดีจากอิสลามิกชนจะได้รับผลบุญตอบแทน และเกรงว่าผู้กระทำความชั่วจะได้รับการลงโทษ

กรณีการยืนยันว่าใครเป็นชาวสวรรค์หรือชาวนรกมีสองประเภท คือ

1. **แบบเจาะจง** คือการเจาะจงตัวบุคคลว่าเป็นชาวสวรรค์หรือชาวนรก กรณีนี้ ไม่นอนุญาตให้ทำการยืนยันนอกจากบุคคลที่อัลลอฮ์และเราะฮ์สูลได้ยืนยันไว้เท่านั้น

2. **แบบโดยรวม** คือการยืนยันคุณลักษณะ เช่น การยืนยันว่าผู้ศรัทธาทุกคนเป็นชาวสวรรค์ ผู้ปฏิเสธศรัทธาทุกคนเป็นชาวนรก และอื่นๆ ที่เป็นคุณลักษณะที่ศาสนาได้ระบุว่า เป็นสาเหตุให้เข้าสวรรค์หรือเข้านรก

ข้อเท็จจริงข้างต้นนี้ บ่งบอกถึงความเขลาของพวกอหฺลิฏะฮฺและกลุ่มอื่นๆ ในทำนองเดียวกับพวกเขาที่มีความเชื่อคัดค้านกับข้อเท็จจริงข้างต้น กล่าวคือพวกเขาจะยืนยันว่าบุคคลหนึ่งเป็นชาวนรก ทั้งๆ ที่อัลลอฮ์และเราะฮ์สูลยืนยันว่าเป็นชาวสวรรค์ และยืนยันว่าบุคคลหนึ่งเป็นชาวสวรรค์ทั้งๆ ที่อัลลอฮ์และเราะฮ์สูลไม่ได้ยืนยัน ทั้งนี้ เนื่องจากความเลวทรามและการหลงทางของพวกเขา พวกเขาโกหกต่ออัลลอฮ์และเราะฮ์สูลด้วยการกล่าวหาบุคคลที่พวกเขาไม่พอใจ กล่าวเท็จต่ออัลลอฮ์และเราะฮ์สูลโดยปราศจากความรู้อย่างเปิดเผยที่เขารักจนเลยเถิด ดังนั้น พวกเขาจึงได้ตัดสินกลุ่มบุคคลที่ประเสริฐที่สุด และเป็นบรรดาสหายของมนุษย์ที่ประเสริฐที่สุดว่าเป็นประชาชาติที่ชั่วช้าที่สุด นี่ช่างเป็นคำพูดที่หยาบคายที่สุดจากปากของพวกเขา พวกเขาไม่ได้พูดอะไรนอกจากความเท็จเท่านั้น

وصلی اللہ علی نبینا محمد وعلی آلہ وصحبہ أجمعین

